

Եր...

Ես շշնչամ

Ու ինձ նետեմ

Իր գիրկը մեղկ...

Բայց ես գիտեմ,

Որ տիրական

Այդ պահանջը

Թե կատարեմ,

Ոկործեմ մեղք.

Եվ նույն պահից

Ես «ես» լինել

Կդադարեմ

Ու կատեմ ինձ...

Այս, այս անմիտ,

Բայց իրական

Մղծավանջը...

.....
Օ՛, բարձրաքի՛թ

Ու տիրական

Իմ մոռացում,

Արի՛ իրար

Մենք մոռանանք...

Անհատուցում

Դու քեզ համար

Ճամփադ գնա,

Իմ սիրտը թող

Ի՞մը մնա,

Եվ թո՞ղ մնանք

Մենք միշտ հաղթող...

... <իմա Ել, տե՛ս,

Ուզում եմ ես

Երգե՛լ, Երգե՛լ...

Զյուն է եկել...

<ամատարա՞ծ պայծառություն,

<ամատարա՞ծ անծայրություն,

<ամատարա՞ծ երջանկություն,

Թևատարա՞ծ իմ մանկություն...

Զյուն է եկել...

ՄԵՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Մորթվեց օրս տանջված եզան խուլ բառաչով

Ու հոգնություն հեղեց կարմիր,

Ռուսակարսվեցին թղթերս խոր մի հառաչով.

Արցունքները կուզե՞ս՝ քամի՛ր...

Տիրությունս պատսպարեց կարոտներիս

Իր կողքին՝ ջիւջ երգերիս մեջ,
Սովոր շան պես փաթաթվեց ինձ ու ոտքերիս
Շղթայապուրծ ձանձրույթը մեծ...

Այցելեց ինձ մենակությունն՝ ընկերն իմ հին,
Մանկությունից անդավաճան,
Նորից նույն կերպ մաշված ցուան իր հենեց պատին,
Ինձ գիրկն առավ, զգվեց անձայն...

Ա՞յս, Ելի նա՝ մենակությունն իմ սրտակից,
Ինձ չթողեց այսպես մենակ,
Իր սփոփիչ, շերմ համբույրով սրտիս հազից
Հանեց պատանքն ամուր, յոթ տակ...

Հետո մեկտեղ մենք նստեցինք՝ փարված իրար,
Մորթված օրվաս հոգեհացին...
Ու ես իմ լավ մենակության գրկում երկար
Հեկեկացի՝, հեկեկացի...

ԶՅՈՒՆ ԵՎ ՀՈՒՇ

Զյունն ամբողջ օրը քնարեց ճերմակ
Երգն իր թավշային.
Նրանում որքա՞ն քնքշանքներ մենակ
Ու տեսչեր կային...

Որքա՞ն կարոտներ ցուրտ սպասումից

Ճերմակեցին լուռ...

Միսիթարանքի խոսք էր ասում ինձ

Ճանապարհը խուլ...

Հեռվում, մշուշված արցունքների մեջ

ՈՏաքուկ հուշերի,

Դեռ կայծկլտում են աչքերդ՝ անշեշ

Աստղաբույլով լի...

Դեռ բորբոքում են ցավ ու տառապանք,

Անրջանք ու սեր,

Դեռ բախտիս վրա դնում են կապանք,

Հրդեհում հույսեր...

Դեռ հեռվից հեռու սիրտս խարկում են,

Ինձ խլում ինձնից...

Փաթիլ-նժույգներն անհոգ վարգում են,

Հեռանում քիչ-քիչ...

Զյուսաբաշ եռք են ու երգ երկնային.

Վարդում են փափուկ՝

Պսպղացնելով ճամփին երկնային

Կուրծքն իրենց ճապուկ...

Եվ զրնգում է, զնգում նրանց կույս,

Ճերմակ խրխինջը,

Որի մեջ, սակայն, լսում եմ հոգու

Սանձակոծ ճիշը...

ՕՐՀՆՅԱՎԼ ԵՍ ԴՈՒ, ԶՅՈՒ

Տեսնես՝ սառնությունն այս որտեղից է.

Տաքուկ է դրսում փաթիլվող ծյունը...

Մրսում է հոգուս. կրակը քիչ է,

Ա՛խ, հիմա շատ է չոր-կարծրությունը...

Սիրտս խոցում է սառցե շեղբի պես,

Սառցե աչքերով զննում իմ հոգին,

Կարծես թե սառցե պատան է անտես,

Մումիա է դարձնում հոգիս՝ որպես դի...

Ոիսկ դրսում ձյունն է փաթիլվում խաղաղ.

Այսքա՞ն քնքուշ է չոր գետնին պառկում,

Ասես, մոռացված հինավորց մի տաղ

Աստծո օրինակըն է երկիր առաքում...

Եվ շերմանում է հոգին իմ մրսած,

Քիչ-քիչ բացում է ծալած թևերը.

- Օրինյա՛լ ես դու, ձյո՛ւն, ամոքի՛չ Աստված,

Իմ հոգին հիշեց ճախրել-թևելը...

Ի՞ՆՉ ԲԱԽՏ

Սպասումից հոգնել եմ շատ,

Ծա՛տ եմ հոգնել երազելուց.

Բայց չի հոգնել բախտը կավատ

Ինձ մոտ թանկել ու նազելուց...

Ի՞նչ բախտ... եթե լիրք կնոջ պես

Կոտրատվում է փայլով իր հին,

Դժվար գնում տիրոջն ի տես,

Հե՛շտ է տրվում ուրիշներին...

ԾԻԾԵՈՆԱԿՆԵՐ

Գարուն է կրկին, սիրավառ գարուն,
Ծիծեռնակներն են սավառնում ճիշով,
Ասես, երկնքում սիրարբած պարում,
Ասես, թռչում են իմ սրտի միջով:

Ծիծեռնակնե՞ր իմ, լո՞յս ծիծեռնակներ,
Զեզ հետ մով երկինք տարեք նաև ինձ,
Եթե չեք կարող, ին՞ոյս ծիծեռնակներ,
Դուք ինձ սեր բերեք կապուտ երկնքից:

Զահել է սիրտս, հուր սիրո կարոտ.
Սիրուց սրտերն են բողբոջում և ծեր,

ՈԲայց թե չի գալիս երազ-սերն ինձ մոտ,
Այս սեր-գարնան մեջ ես եմ լոկ անսեր:

Թե սեր չի բերում, գարունն ինձ համար

Զմոան պես ցուրտ է, անկյանք ու անլուս...

Ծիծեռնակներն ել բեկորներն են քար՝

Սրտիս, որ անսեր փշրվեց անհուս...

Անսեր թե մնամ, կմնամ անսիրտ,

Հմայքն ու հուրը կկորցնեմ ես իմ...

Ժեռ քար կդառնամ խստադեմ ու բիրտ,

Չոր ծառ կլինեմ այս գարնան կեսին...

Ինչո՞ւ չի գալիս, ո՞ւր է իմ սերը,

Գարուն է եկել, թո՞ղ իմ սերն ել գա,

Թող նա՛ հար լինի իմ սրտի տերը,

Որ սիրով նայեմ աշխարհին այս քար...

Ծիծեռնակնե՞ր իմ, լո՞ւս ծիծեռնակներ,

Ձեզ հետ մով երկինք տարեք նաև ինձ,

Եթե չեք կարող, ին՞ւս ծիծեռնակներ,

Դուք ինձ սեր բերեք կապուտ երկնքից:

ԳԱՐՆԱՎՅԹԻՆ

Այգուս դեղձենին կորել է կարմիր,

Հոգեհան բոցում,

Գարունքված բույրով, ժպիտներով իր

Աշխարհն է օծում...

Օրը շիկնել է, դարձել վարդագուն

Դեղձենու ծաղիկ,

Իսքս էլ իր մեջ է հավաքում թաքուն

Հազար մի տաղիկ...

Արևն է բգցում՝ որպես ոսկեթև,

Ռժրաջան մեղու,

Ծաղկած օրվա շուրջ պտտվում թեթև

Ու մեղը է հեղում...

Նեկտար է օրը. դեղձենին սիրուց

Խարո՞ւկ է ելել,

Անծուխ վառվում է... ծուխն իմ սրտի՞ց է

Բարձրանում թել-թել...

ԱՆՁՐԵՎ Է ԳՎԼՈՒ

Ի՞նչ ցածր են թռչում ծիծեռնակները՝

Աչքերը բարու,

Մեկեն խառնել են վարը և վերը.

Անձրև է գալու...

Արևն է շուքով սարքել գիշարբուք

Ու քար է հալում,

Գույների հեք է, բույրերի խարույկ.

Անձրև է գալու...

Կանաչ արյունն է եռում ծառերի.

Բերք ունեն տալու...

Հոգիս է ձգում ճամփան սարերի.

Անձրև է գալու...

Կարոտից սիրտս ճմլվեց նորից.

Ցավ ունի լալու.

Այս անուշ հուշը ինչպե՞ս գտավ ինձ.

Անձրև է գալու...

Ախր, ո՞նց ապրեմ ես առանց մարդկանց,

Ի՞նձ հավատալու,

Սիրտս չի խաբում աչք է մշտաբաց.

Անձրև է գալու...

ՇԿԱՐՈՏԻՎ ՎԱՐԴԵՐ

Ու բողբոջեց սպասումս,
Ու բացվեցին կարոտի ալ, իրե վարդեր,
Արցունքվեցի սիրտ-թասումս.
Սիրուս հոգուն բախտն ինչո՞ւ վիշտ պիտի բարդեր...

Ինչո՞ւ պիտի երկինքն օտար
Քեզ գուրգուրեր աչքերի պես բիլ, սառցաբոց,
Այստեղածին ցավդ հոգար
Օտար հողը՝ ափը միշտ բաց, իսկ սիրտը՝ գոց...

Ինչո՞ւ պիտի ճամփան սիրուս
Ես անցնեի այսպես մենակ, դառնաթախիծ,
ՉԵ՞ որ դու Ել փնտրում ես լուս
Հեռուներում առանց սիրո ու առանց ինձ...

Հիմա, կապած սգո երիզ,
Մրտերը մեր տառապում են ցավով անխար,
Եվ մեզ՝ սիրո հիվանդներիս,
Սիրտ Ե տալիս լուսինն՝ ինչպես կիսված մի հաբ...

ԵՐԲԵ՛Ք, ԵՐԲԵ՛Ք

Ամառս անցավ անդարձ.

Աշունս ի՞նչ է բերելու.

Ամեն ինչ եղավ հանկարծ,

Ժամանակ չեղավ սիրելու...

Ի՞նչ մնաց՝ արցունք և վիշտ,

Ե՛լ ոչ մի սիրտ չեմ գերելու...

Ինձ կյանքը պատմեց շատ խիստ,

Երբե՛ք, երբե՛ք չի ներելու...

ՀՈԳՈՒՍ ԱՅՍ ՄՈՒԺԸ

Օրերը ցուրտ են շնչում,

Ոիջնում է սարից մշուշը...

Մի տիսուր երգ է ինչում,

Արթնացնում ննջած հին հուշը...

Անկատար սերն իմ ցավ էր.

Ինձ տվեց ոգու իր ուժը...

Ո՞ւր եր, թե սիրտս ցավեր՝

Չլինե՛ր հոգուս այս մուժը...

ԲԱԽՏ ԵՐ...

Բախտ եր... եկավ ու գնաց,

Եղավ այսքա՞ն մոտ և հեռու...

Սիրտս վիզը ծուռ մնաց.

Խորքում հին սերն էր դեռ եռում...

Ինձ համար խելքով իր սին

Ուղեղս այլ բախտ էր կռում.

Գլխի Էլ չընկավ, որ իմ

Իրական մեծ բախտն էր կեռում...

ՏԵՆՉ

Հենել է ամպն իր գլուխը ուսիս

Եվ հեծկլտում է որբ մանկիկի պես...

Հոգնած հայացքս հառել եմ հյուսիս՝

Տենչալով Զյունե դիցուհուն անտես...

Վառվում է սիրտս հրդեհներից հին.

Թո՞ղ գա, ճակատիս դնի պաղ ձեռքը,

Սանձի մոլեգնող հրդեհն ամեհի

Ու խաղաղեցնի հրաբուխ-եռքը...

Բայց ո՞ւր Է... չկա՞ դիցուհին Զյունե,

Չի՞ գալու, թե՞ դեռ հապաղում է նա.

Պառ գեղեցկուհին մի՞թե կարծում Է՝

Սրտիս իրդեհին, չԵ՛, չի դիմանա...

ՈԵս որքա՞ն ապրեմ պատրանքներով սին.

Հոգիս դարձել է մորենի անկեզ...

Սիրտս հենվել Է կարոտիս ուսին

ԵՎ հեծկլտում Է որբ մանկիկի պես...

ԳԻՇԵՐՍ ԱՐԹՈՒ ԱՆՑԱՎ

Գիշերս արթուն անցավ.

Քուն չեկավ աչքիս մինչև լույս,

Լուսինն ինձ որպես ընծա

Տվեց իր թիկնոցն աստղահյուս...

Սրտիկս արբեց խինդից

ԵՎ աչքով արեց հոգուս կույս.

Թե ինչ եր ուզում ինձնից՝

Ցանկացա պարզել ինքնասույզ...

Պեղեցի լուսնի լույսով

Խենթ սիրտս՝ տեղով երգ ու հույզ.

Ծփում եր լուսի մի ծով՝
Խորքերում՝ հավատ, սեր ու հույս...

ԶԱՂՄԱՆԱԼԻ Ե

Զարմանալի Ե, այնպես չէ՞, ասա՛.
Ես, որ մի կարգին երգել չգիտեմ,
Մի օր երգեցի,
Դու հավանեցիր...
Ես, որ մի կարգին հերքել չգիտեմ,
Մի օր հերքեցի,
Դու հաստատեցիր...
Ես, որ չգիտեմ իրոք, տերն ի՞նչ Ե,
Մի օր տիրեցի,
Դոդ ընկավ սիրտդ...
Ես, որ չգիտեմ իրոք, սերն ի՞նչ Ե,
Մի օր սիրեցի,
Շոդ ընկավ սիրտդ...
Զարմանալի Ե, այնպես չէ՞, ասա՛...

ԱՍՊԱՍՄԱՆ ՊԱՀՆ ԱՅՍ

Սպասման պահն այս որքա՞ն դժվար Ե,
Շունչ կտրելու չափ՝ ծանրածանը,

Սիրտն իմ ոսկերչի փոքրիկ նժար Է՝

Վայրկյանն իսկ կշռող մանր-մանր...

Իսկ դու ժամերն ես դեռ տալիս քամուն

Վայրկյանների պես հեշտ ու հանգիստ.

Դու ժամանակն իր տեղում ես զամում

Այսպե՞ս անտարբեր, ինչպես որ միշտ...

Ու չարչարվում Է ժամանակն անլուր՝

Մեր ձեռքին դարձած ռետինե լար...

Ո՞ւր էր, թե իջներ դամոկյան մի սուր՝

Հատված մի ծայրն ինձ, մյուսը՝ քեզ գար...

ՔՆԵ՞Լ ԵՍ ԱՐԴԵՆ ԴՈՒ

Քնե՞լ ես արդեն դու... իսկ ես՝ չե... չեմ կարող...

Իսկ ես դեռ գիշերվա սև թևերն եմ փնտրում,

Ճաշակում լուսայգի կաթնահունցը դեռ հում

Եվ սերտում անձրևի հին երգը տող առ տող...

Իսկ անձրևն այսպես Է դոփոփում մանրակաթ,

Խշրտուն փեշերն իր խնամքով բռնած վեր,

Որ, ասես, ջանում Է, անցնելով մութ մայթեր,

Չթրջվի՝ սրտիս հորդ արցունքից սառնագաթ...

Շուրթերով սրսփուն շրջում Է ականջիս

Հեռավոր օրերի արձագանքն անտերունչ,

Կարոտիս խարույկին թշշում է անտրտուլս
Ու թել-թել շուլավում թափառուն, խենթ կանչիս...

Արդյոք, նա՝ այս խանդոտ անձրև՝ է մեղավոր,

Ո՞ր սիրո իմ կանչը չի հասնում հեռվից քեզ,
Որ իիմա մո՞տ է քեզ երազը լուսագես,
Մինչդեռ ես քեզ այնպե՞ս օտար եմ, հեռավոր...

ԲԱՅՑԻ ԻՆՉ ԱՍԵՍ

Հաճախ է ինձ գիրկն առնում
Իմ վաղեմի անուրջը.

Միշտ շե՞ն մնար աշխարհում
Խաղաղության կամուրջը...

Բայց ի՞նչ ասեմ, սի՞րտ իմ, քեզ,
Դու պետություն փոքրակազմ,

Որ մղում ես մշտապես

Ինքդ քո դեմ պատերազմ...

ԿԱՐՄԻՐ ԵՐԳ

Դու ինձ տեսար երեկ կարմիր շղարշներում՝

Կարմիր բոցե